

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020r.

sprawy **A. U.**

skazanej za czyn z art. 200§1 k.k. i art. 208 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 października 2019r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 lutego 2019r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. S. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie kasacji,
3. zwolnić skazaną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanej jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z obrazą przepisów prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie

kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Kasacja nawet czysto formalnie nie odnosi się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – obrońca skazanej nie postawiła zarzutu obrazy art. 433§2 k.p.k., czy 440 k.p.k. Przeciwnie, jak już wskazano na wstępie niniejszego uzasadnienia, podniesione zarzuty wprost kierowane są do orzeczenia Sądu Rejonowego, o czym dobitnie świadczy powtórzenie części z nich w ślad za apelacją.

W dalszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację, zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k., w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie w istocie wyłącznie w sytuacji stwierdzenia przesłanek wymienionych w art. 439 k.p.k. To zatem treść wskazanych przez skarżącego zarzutów określa pole ocen dokonywanych w postępowaniu kasacyjnym.

W tym kontekście przypomnieć trzeba, że co do zasady zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne – taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy nie stwierdził też zachodzenia w sprawie żadnej z okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k.

Co do zarzutu opisanego w pkt 1, zauważyć należy, że nie był on podnoszony w apelacji, a zatem Sąd Odwoławczy nie miał obowiązku ustosunkowywania się do kwestii dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii seksuologicznej. W tym zakresie nie został też w kasacji podniesiony zarzut obrazy art. 440 k.p.k.

Natomiast zarzut niedopuszczenia dowodu z opinii grafometrycznej w odniesieniu do znalezionych u pokrzywdzonego listów, skoro oparty został na wskazaniu jako naruszonego art. 193§1 k.p.k., jest zarzutem wprost wskazującym

na przebieg postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, nie zaś na wady kontroli instancyjnej.

Przedmiotem oceny była tu zresztą nie tyle wiedza specjalistyczna z zakresu grafometrii, co okoliczności znalezienia omawianych listów, te zaś nie budziły wątpliwości w świetle zeznań świadków, co więcej listy nie zostały przedstawione w postępowaniu przygotowawczym przez pokrzywdzonego, lecz przez B. G., a więc osobę niezaangażowaną bezpośrednio w zdarzenia będące przedmiotem rozstrzygania w niniejszej sprawie. Autorkę tych listów identyfikuje nie tylko ich treść, ale też znalezienie wśród nich zdjęcia oskarżonej.

Pełną wiarygodność pokrzywdzonego potwierdzają nie tylko zeznania świadków, w tym jego kolegi K. Z. i pedagogów z placówek w których przebywał K. G., ale i okoliczności zatrzymania w dniu 26 czerwca 2016r. w R..

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazaną, uwzględniając jej sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, zaś o kosztach zastępstwa procesowego świadczonego w postępowaniu kasacyjnym z urzędu orzeczono według stosownych norm.